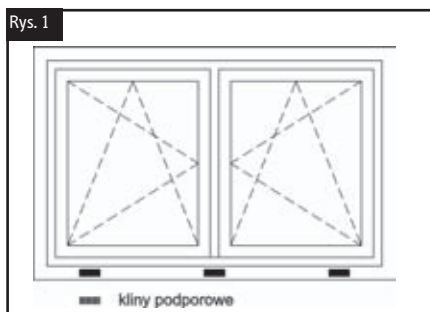

STREFA PARAPETOWA OKNA

Strefa parapetowa jest jedną z niewyalgicznych stref okna. Działają na nią najbardziej niekorzystne warunki. Zaliczają się do nich nie tylko parcie wiatru i deszczu czy też zaleganie śniegu, ale także obciążenia własne okna oraz użytkowe (np. przy myciu czy konserwacji okien). Innym zagadnieniem jest zapewnienie odprowadzania skroplin z kanałów odwodnieniowych. Prawidłowe wykonanie strefy parapetowej jest z jednym z podstawowych warunków prawidłowego montażu okna.

Montaż

Jako że kotwy mocujące przenoszą tylko obciążenia poprzeczne przy montażu okna, należy zapewnić możliwość przeniesienia wszystkich obciążeń pionowych na podłoże. Uzyskuje się to poprzez pozostawienie klinów montażowych pod każdym słupkiem okna. W przypadku okna balkonowego jest zalecane zastosowanie ich dodatkowo pośrodku progu (rys. 1).

Obecnie są dostępne specjalne samoblokujące się kliny plastikowe o dużej wytrzymałości i izolacyjności cieplnej. Inną możliwością zablokowania progu przed ugięciem jest zastosowanie specjalnych łączników tulejowych, które dają możliwość zablokowania położenia progu. Należy jednak pamiętać, że nawiercenie ramy okna powinno być wykonane w strefie suchej oraz uszczelnione.

Z dodatkowym problemem stykamy się przy ścianach trójwarstwowych. Taka ściana najczęściej składa się z warstwy konstrukcyjnej (gr. 24–29 cm), izolacji termicznej (gr. 8–12 cm), szczeliny wentylacyjnej oraz ściany licowej (gr. 6–12 cm), najczęściej wykonanej z cegły klinkierowej. Okno w takiej ścianie powinno być osadzone w linii izolacji termicznej. Jako że okno nie ma wtedy bezpośredniego oparcia na murze, musi być do niego mocowane za pomocą specjalnych kotew. Liczba kotew na metr bieżący wynika z nośności profilu ościeżnicowego. Dodatkowo styk ściany i okna należy zabezpieczyć przed wnikaniem wody, stosując taśmy uszczelniające.

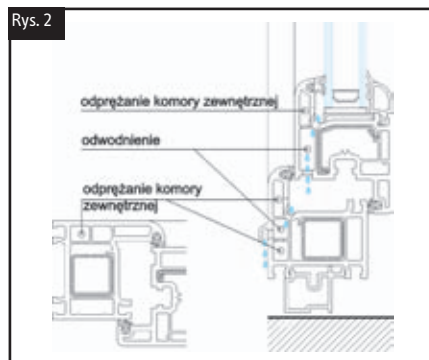
Często, aby ułatwić osadzenie okna w takiej ścianie, murarze łączą ze sobą warstwy wewnętrzne oraz zewnętrzne ściany w miejscu otworu okiennego. Ułatwia to osadzenie okna, ale pogarsza komfort cieplny budynku (wokół otworu tworzą się mostki termiczne)

Na zewnątrz i wewnątrz

Przy montażu okna należy zapewnić miejsce na zamocowanie odpowiedniego parapetu zarówno zewnętrznego, jak i wewnętrznego. Profil progów w oknach drewnianych jest odpowiednio ukształtowany i umożliwia zamocowanie prawidłowe. Nato-

miast w oknach aluminiowych, jak i plastikowych, należy postąpić się dodatkowym profilem, tzw. parapetowym (listwą parapetową). Umożliwia on prawidłowe przymocowanie parapetu zewnętrznego, dzięki czemu prawidłowe odprowadzenie skroplin jest zapewnione (rys. 2), a mocowanie parapetu nie narusza struktury podstawowego profilu okna.

Ze względu na swoje przeznaczenie parapet zewnętrzny musi przenosić siły pionowe, np. od obciążenia osobą myjącą okna. W przypadku ścian dwuwarstwowych należy zwrócić uwagę na jego prawidłowe zamocowanie. Okno w takiej ścianie najczęściej licuje się z zewnętrzną krawędzią muru konstrukcyjnego a izolacja cieplna zachodzi na profile okna. Przy takim usytuowaniu okna parapet ze-

wewnętrzny jest bardzo mały (jego szerokość to grubość ocieplenia + 5 cm) i właściwie opiera się tylko na warstwie izolacyjnej. Pełni on tylko rolę obróbki blacharskiej i nie jest w stanie przenieść żadnego obciążenia użytkowego (nie można na nim stanąć). Aby parapet wzmocnić, należy zastosować specjalne wsporniki mocujące.

Z podobnymi problemami mamy do czynienia przy parapecie wewnętrznym. Jeżeli opiera się on co najmniej w 2/3 swej szerokości na murze, nie musimy stosować wsporników. Ta zasada nie dotyczy parapetów z materiałów kruchych, np. z kamienia, które nie powinny wystawać wspornikowo na odległość większą niż 1,5 swojej grubości.

Strefa parapetowa zewnętrzna powinna być odpowiednio uszczelniona. Chociaż prawidłowo zamontowany parapet w większości wypadków zapewnia szczelność przeciw opadom atmosferycznym, to w przypadku tej strefy należy stosować odpowiednie uszczelnienie. W praktyce powinno się ono składać się z trzech warstw (rys. 3). Warstwa od wewnątrz pomieszczenia powinna pełnić rolę paroizolacji oraz elementu zabezpieczającego warstwę środkową. Warstwa środkowa uszczelnienia to izolacja cieplna. Warstwa zewnętrzna chroni warstwę środkową przed wiatrem, deszczem, promieniowa-

niem UV, a zarazem przepuszcza parę wodną. Aby być w pełni pewnym uszczelnienia progu okna, należy zewnętrzną izolację przeciwwodną pod parapetem również wykleić w narożnikach na ścianki pionowe ościeża.

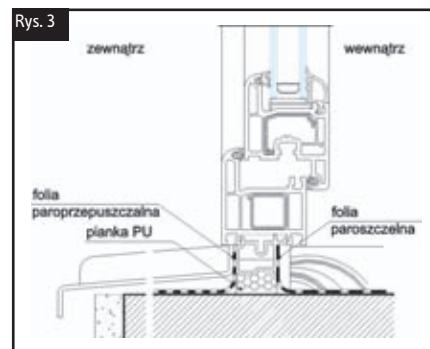
Uszczelnienie

Obecnie uszczelniaczem najbardziej rozpowszechnionym jest pianka poliuretanowa. Pełni ona nie tylko funkcję przegrody cieplnej oraz ochrony przed ssaniem i parciem wiatru oraz hałasem, ale także lekko wzmacnia mocowanie okna w otworze okiennym. Od strony pomieszczenia piankę należy pokryć warstwą paroizolacyjną. Najlepiej do tego nadają się dostępne już na naszym rynku taśmy paroizolacyjne (głównie butylowe lub aluminiowe). Natomiast do zabezpieczenia z zewnątrz można się posłużyć taśmą rozprężną poliuretanową lub taśmą paroprzepuszczalną.

Przy oknach cofniętych w głąb ościeża w ścianach dwuwarstwowych często zapomina się o zachowaniu ciągłości izolacji cieplnej pod parapetem. Najprostszym rozwiązaniem jest wypełnienie tej przestrzeni pianką montażową, w trakcie zakładania parapetu.

Materiały

Parapety zewnętrzne wykonuje się u nas najczęściej z blachy stalowej lub aluminiowej albo korzysta się z gotowych profili tworzywowych. W wypadku parapetów metalowych rzadko spotyka się wykończenie ocynkiem, najczęściej stosuje się parapety powlekane lub malowane proszkowo. Obecnie często spotyka się parapety wykonane z takich elementów budowlanych, jak kształtki betonowe lub ceramiczne. Wówczas zalecane jest wykonanie obróbki blacharskiej, która dodatkowo zabezpieczy profil progowy okna (szczególnie dotyczy to okien drewnianych, są one bardzo czułe na przecieki w okolicach progu).

Wybór materiałów do wykonania parapetów wewnętrznych jest bardzo szeroki. Korzysta się z płyt drewnopodobnych, tworzywowych lub z kamienia. Na uwagę zasługują parapety z konglomeratu kamiennego. Stanowią tańszą alternatywę w stosunku do kamienia naturalnego. Konglomerat jest to mieszanina naturalnego kruszywa kamiennego (96–97 proc.), spojonego żywicami poliestrowymi (3–4 proc.).

mgr. inż. architekt Paweł Szypulski